

ויו"ר האופוזיציה, מלמד מה יהיה קו ההסברה שלהם בבחירות

הנאומים מעל דוכן הכנסת לא הזכירו את המילה המפורשת 'בחירות', אבל היא נכחה שם, כמו פיל גדול באמצע החדר, החרישה אוזניים, מרטה עצבים, ואפשר היה כמעט למשש אותה • נאומיהם של ראש הממשלה וראשת האופוזיציה היו נאומי בחירות קלאסיים שהפריחו 'בלוני ניסוי' של הסלוגנים, הנבדקים בימים אלו על ידי הקמפינרים מכל הצדדים, ומאפשרים לנו להבין מה הם 'מבשלים' לנו • יעקב מאור, לשעבר כותב הנאומים של נתניהו, והיועצת הפוליטית הגב' לימור בר און, מנתחים ליתד השבוע את המגמות שבין המשפטים, ומגלים מה בעצם ביקשו השניים להכניס לראשו של הבוחר היושב בציון, והיכן טעו

הקמפיין מסתתר

בין השורות

אבל יחד עם זה, ח"כי הליכוד מודעים היטב לכך שמדובר בסיטואציה חסרת תקדים והזוויה משהו, בה ראש הממשלה חולם לפרק את הממשלה שלו, והממשלה לא מסכימה ונאחזת בקרנות הכיסאות. והכי הם יודעים שגם אם הליכוד ינצח ויתפוס שלושים מושבים, לא בטוח שהם יחזרו לבסיס.

ח"כי המחנ"צ הם הלחוצים מכולם, ולא מדובר בפניקה חסרת בסיס. המפלגה בישלה דייסה; נתנה שיריונים ללבני, ההיא מ"התנועה" המאובנת, נתנה שיריונים לגבאי, ההוא שליחו כבר נס. ולמי לא נשאר? לח"כים המקוריים ממפלגת העבודה, להם לא ישאר מקום בכנסת. כמו שאיחל להם אורן חזן מכל הלב, ממש מכל הלב, "אתם לא תעברו את אחוז החסימה".

איך סיפר ח"כ אורן חזן: "כל חברי הכנסת, בעיקר מהאופוזיציה, איחלו זה לזה 'מושב מוצלח', והעיי קר: 'שניפגש בעוד שנה...'. חברי הכנסת יודעים היטב, בעיקר אלה מהאופוזיציה, שישנם סיכויים גבוהים לכך שאחרי הבחירות הבאות, הם ינופפו אל המליאה מהיציע.

ה'ידד-ליין' הוא בו' בחשוון תש"פ, אז לפי הספר ייערכו הבחירות לכנסת ה-21. אלא שנראה שהרבה לפני שמאה ועשרים ה'נבחרים' ישאלו על הגשמים בשנה הבאה, אולי אפילו לפני 'ותן ברכה' הקרוב, תיכנס מדינת ישראל למרתון של הבחירות. חברי הכנסת של הליכוד היו נינוחים ומחויכים יותר, מתוך תפיסה של 'שטח משוחרר לא יוחזר'. אחרי הכל, מדובר בפעם העשירית ברציפות, שסיעת הליכוד פותחת מושב חורף כסיעת שלטון. לא רע.

מאה ועשרים חברי כנסת ופיל גדול, נכחו במליאת הכנסת ביום שני, יום פתיחת מושב החורף של הכנסת. איש לא דיבר על הפיל, ואף נואם לא התייחס אליו, אבל כולם ידעו שהוא שם, חי ותכף גם בועט.

הנאומים לא הזכירו את המילה 'בחירות'; אבל היא נכחה שם, החרישה אוזניים, מרטה עצבים, ואפשר היה כמעט למשש אותה. הנאומים של ראש הממשלה וראשת האופוזיציה, היו נאומי בחירות קלאסיים. אין ספק שבבחירות הבאות ישתמשו הקמפינרים בגזירים מתוך הנאומים, וביהעתיקה הדבק' ישזרו אותם בהצהרות ובסלוגנים של המתמודדים. חברי הכנסת היו מבוטלים מקיצור תוחלת החיים הפוליטית, ואפשר בהחלט להבין אותם.

ט. כץ

איור: יוני גרשטיין, צילומים: פלאש 90

שלא לדבר על תרחיש מאיים, בו יראו הישראליים תושבי רמת הגולן, את הלבן בעיניים של מחבליו של קאסס סולימאני. אז בכלל ישתנו מרכז הכובד וסדרי העדיפויות, ואיש לא ידבר על נושאים אחרים, חוץ מביטחון והישרדות. יחד עם זה אין ספק שישנם מוטיבים ידועים מראש שיעשה בהם שימוש, בכל מערכת בחירות, תהיה מתי שתהיה.

'אני ניווטתי, תנו לי לנווט'

הנאום של נתניהו כלל את כל המוטיבים הקבועים; קודם כל, ישראל היא מדינת 'הכל דבש', והכל הודות לי, בעידודי ובהכוונתי. הנאום יזכר כ"נאום העשור" ולא בגלל חד פעמיותו, נתניהו סקר בנאומו עשור לממשלותיו, והצביע מפרספקטיבה של שנים, על הפסגות אליהן הביא את המדינה. "העשור הזה היה עשור מופלא, טוב לחיות בישראל", הצהיר ראש הממשלה. נתניהו לא ויתר על שום תחום; הביטחון, יחסי החוץ, הכלכלה, החינוך, הבריאות, השוויון ועוד ועוד, הכל ממריא במטה הקסם שלי.

כשהילונים מהאופוזיציה משתבבלים בשלולית הרדודה המקומית, עם חברי המפלגה מסניף מעלות תרשיחא, אני הוא ראש הממשלה הקוסמופוליטי ביותר בכל הזמנים. אני מעמיק את הקשרים עם

'ידידי הטובים', נרנדרה מודי, ראש ממשלת הודו, ושנזו אבה, ראש ממשלת יפן. אין לשכוח את היחסים העדינים הנרקמים עם פוטין, ש"יש בינינו הערכה הדדית", שלא לדבר על הדונלד סם מאמרי-קה, שהוא ואני חד הם.

אין ספק שהמוטיב הזה, יהיה מרכזי מאד במערכת הבחירות הבאה. לפני תקופתי היה זוועה, ואחרי יהיה זוועה בריבוע. ולכן, אם אתם רוצים להמשיך עם חיים כה מושל-מים, תנו לי מנדט להמשיך. סוס מנצח לא מחליפים.

איך זה שנתניהו מנכס את כל ההצלחות לעצמו, ולוקח את הקרדיט על הישגיהם של השרים? מה יש לומר, יותר מעצבן ממעצבן. איך זה שראש הממשלה עומד על הפודיום, ומדבר על מהפכת התחבורה של ישראל, על גשריה וכבישיה, ולא מזכיר את השר החתום עליה, ישראל כץ?

"זהו אחד החסרונות של נתניהו", אומר יעקב מאור, "רק חשוב לזכור שלאיש יש גם מעלות, ולדעתי הן עולות על החסרונות. הוא מנכס את הצלחות השרים לעצמו ומאמין בזה בכל ליבו. על פי השקפתו, הוא זה שנתן לשרים ולח"כים יד חופשית להעביר הצעות חוק. הרי השר לא יכול לעשות כלום, בלי ועדת השרים לחקיקה ואישורי תקציב. נתניהו נתן רק לחלק מההצעות לעבור, ולכן הוא מרגיש שהיד המכוונת היא שלו. ההתנהלות הזו מעלה את מפלס המרמור בקרב השרים והח"כים".

יותר מכל אחד אחר, יודע נתניהו לאבחן את הישראלי המצוי. אם פעם היה זה יאיר לפיד שירד לקלוע לטעם הישראלי, היום זה נתניהו שירד ליקוח את התמהיל המדויק, ביטחון ושלוש, כולל איראן מחד והפלטניום מאידך. טיפלה מסורת ויהדות, הצלחה כלכלית וסייבר, ידידות נפש עם טראמפ; והכל הוא מחבר אליו.

נאומו של נתניהו סיפר לנו: אנחנו במדינת 'הכל דבש', והכל הודות לי, בעידודי ובהכוונתי. המוטיב הזה, יהיה מרכזי במערכת הבחירות. לפני תקופתי היה זוועה, ואחרי יהיה זוועה בריבוע. רוצים להמשיך עם חיים מושלמים? תנו לי מנדט להמשיך'

נאום כתר או נאום פרישה?

"הנאום של נתניהו היה עוד מאותו דבר, בכייני ונודש", אמרו אויבי נתניהו. "הנאום של נתניהו היה בנוי לתלפיות ומצוין, כמו תמיד", אמרו התומכים. "איזה דבר רע עשינו, שבגללו נעשנו בעוד נאום משמים של הלבני?", גידפו עויני ראשת האופוזיציה. "לבני העמידה את נתניהו במקום", קראו בהערכה מצביעי השמאל.

כמו תמיד, קהל הבית מוחא כפיים מראש, והמתנגדים שורקים שריקות בוז ומפטירים "פהההה, זה הכל? לכן הגענו עד המליאה? כדי לשמוע את המגלומניה של האיש הזה? כדי להקשיב לדיבורים הנודניקים של המוכיחה בשער המייגעת הזו, פוליטיקאית ברמה די?".

"הנאום של נתניהו היה מעולה", אומר ל"יתד השבוע" יעקב מאור, מי שהיה בעבר כותב הנאומים של בנימין נתניהו. (נכון להיום, חגי חריף הוא זה שעומד בראש צוות כותבי נאומי ראש הממשלה). "הייתי שם והקשבתי לו ברוב קשב, מה יש לומר, האיש וירטואוז".

"הנאום שלבני נתנה, מייצג היטב את חוסר התבונה הפוליטית של השמאל", אומרת ל"יתד

בר און: "לבני יכולה היתה לדרוש תשובות על הכאוס סביב הגדר בעזה. איך זה שראשת האופוזיציה לא דפקה על השולחן ולא דרשה מנתניהו תשובות על כך שבלונים מגיעים לקריית מלאכי ולשכונת פסגת זאב בירושלים?"

יעקב מאור: "נתניהו מזכיר את איראן גם כדי ליצור תחושה של חוסר אונים וחששות, והכל בכוונה תחילה. הציבור כקולקטיב הם כמו ילדים קטנים שתופסים במכנסיים של אבא ומתחבאים מול כל איום. מולם ממצב את עצמו נתניהו 'כמגן האומה'..."

המשוואה של וביטחון, אהובה במיוחד על ראש הממשלה. נתניהו מושיט עלה זית לפלסטינים, אבל לא נוצר את הנשק. "השלום הוא משאת נפשנו... המכשול לשלום אינו אצלנו, הוא אצל הפלסטינים". אפשר להיות סמוכים ובטוחים שהצירוף

המושג "שלום וביטחון" יופיע בקמפיין הליכוד בבחירות הבאות, כמו שהופיע במערכות הבחירות הקודמות, כמו "נתניהו, עושים שלום בטוח". ואיך אפשר בלי איראן שעולה תמיד על ראש שמחתו של נתניהו. הוא מרגיש בצדק שהוא זה ששם את הסכנה האיראנית על השולחן העולמי, ואם איראן תתפרק מהגרעין, יהיה זה הודות לפועלו. "נתניהו מזכיר את איראן דרך קבע, גם כדי

ליצור פחד", אומר מאור. "הוא מצליח ליצור תחושה של חוסר אונים וחששות, והכל בכוונה תחילה. הציבור כקולקטיב הם כמו ילדים קטנים שתוֹפסים במכנסיים של אבא ומתחבאים מול כל איום. מולם ממצב את עצמו נתניהו כמושיע וכמגן האומה".

כאן הכניס אדון סירת-מטכ"ל/נתניהו, רמז לישראלים השוואיסטים המכורים לעלילות המוסד/שב"כ/יחידות מיוחדות. "אנו פועלים נגד איראן בסוריה גם בימים אלו ממש". אמור מעתה, אני, נתניהו מהקלסרים, מההפצצות העולמות בסוריה, מהחיסולים ברחבי העולם, מדובאי ועד מלזיה, רומז לכם משהו. הקשיבו לי טוב, לא יכול לשחרר מידע, אבל חשוב

על סיפורים, ציטוטים וסיסמאות

איזו כותרת יקבל נאומו של נתניהו, האם כמו נאום "החמוצים", הוא ייד כר כנאום ה"גנובה/מגניבה"? (הנה הציטוט: "יש מיעוט קטן שבעזות מצח משמיע אמירה מקוממת שאין כדוגמתה: 'גנבתם לנו את המדינה'. אז אני רוצה לומר לכם דבר אחד, 'המדינה שלנו לא גנובה, המדינה שלנו מגניבה'). נתניהו חוגג על "החמוצים". למרות שלא חוזרים על בדיחה פעמיים, הוא לא יכול היה לוותר על פנינת הלשון המהוקצעת: "העם שלנו לא יפקיד בידכם, החמוצים, את הנהגת המדינה", כך אמר בחיך דשן.

ציפי לבני ניסתה ללכת על טקטיקה דומה, "קראת לנו חמוצים פעם ביבי, היום אתה ההחמצה", איכשהו, החיקוי של לבני נשמע פתטי ולא תפס. "החמוצים" עשה נתניהו שירות מצוי, מאור מסביר שבכל מערכת בחירות מנסה המועמד ליצור בידול בינו ובין המתחרים. גם במפלגה שלו וגם במפלגות המתחרות יש גנרלים, גם פה וגם שם יש כלכלנים, ואידיאולוגיה? למעשה המפלגות כמעט זהות, ואת ההבדלים אפשר לראות בקושי בזכות מגדלת. לכן חובה ליצור בידול בינו לבינם. תראו אותם, הם חמוצים! ! ממש כמו "זה או אנחנו או הם", ממערכת הבחירות הקודמת, ו"אני, או בוזי וציפי". מדוע נדרש נתניהו האינטלקטואל להגדרות נמוכות, ילדותיות משהו? האם הוא מדבר אל המכנה המשותף הנמוך ביותר? "הציבור ילדותי", אומר מאור, "מה לעשות, מה שזוכרים היום מכל הנאום ההוא, זו ההגדרה הממצה: "חמוצים". האם מהנאום השבוע יזכרו את מוטיב "העשור המופלא", או "מדינה מגניבה"?

בכל נאום של נתניהו מופיעה סיסמה כזו, קצרה, קליטה, מתנגנת. מאור: "לפני כל נאום, נתניהו היה מתכנן את המשפט שיצוטט שוב ושוב. הוא חיפש משפט קצר שיביע רעיון שכל אדם פשוט יוכל לצטט". כך נולדו "הם מפחדים", ו"האיש השמן והאיש הרזה". "חמוצים" הייתה ההברקה הקמפינית של 2018 שאין ספק שתכבב בקמפיין הבא. הברקה נוספת שקשה לשער אם תמריא ותחזיק מעמד, ולא תדהה בכ" ביסת הזמן, היא "שמאל-קרטיה". "מה שבאמת מטריד אתכם, זה לא אובדן הדמוקרטיה, אלא אובדן השמאל-קרטיה, אובדן השלטון שלכם".

מי רוצה סיפור?

טכניקה מרכזית בה משתמשים רטוריקנים מאז ומעולם, ונתניהו עושה בה שימוש ממש בכל נאום, הוא סיפור סיפורים. בראש ובראשונה, אנשים, בכל גיל ובכל מגזר, אוהבים סיפורים. יותר מזה, סיפור מפקס את הקהל וגורם לריכוז מוחלט שלו. לצד זה, הסיפור מפרק את המתח ומוציא את הרוח ממפרשי אלה שרצו להפריע.

"נתניהו תמיד ביקש מאיתנו, צוות כותבי הנאומים, לספק לו סיפורים מתאימים", משחזר מאור. גם הפעם, פתח נתניהו בתיאור של שני בתי כנסת, האחד הוא בית הכנסת היחיד בוילנא, ששרד אחר השואה, לתיאור הזה הוסיף נתניהו סיפור אישי על סבו שהוכה על ידי אנטישמים בוילנא. והשני הוא בית כנסת ברמת הגולן, ששוחרז "במסגרת פרויקט אתרי המורשת הלאומית שי" מת"י". (שוב, אני זימתי, אני בנימין נתניהו, עומד בראש הפרויקט).

נתניהו הפליג בתיאור התרגשותו, במחשבות שחלפו במוחו ובדמעות שמילאו את עיניו. היה מעניין, והיה יותר מעניין

שתדעו שכשאתם ישנים בלילה, מישוהו דואג לכם נגד איראן, וזה אני.

ואם דיברנו על מחשכים, אז נתניהו האיר אותם לרגע באור מבליח של פנס סודי, ותכף כיבה. הסיר את הלוח להצצה, ומיד החזיר אותו. "ישראל ומדינות ערביות רבות קרובות היום כפי שלא היו מעולם. אני לא מתכוון רק לפגישותי החשובות עם שותפינו לשלום. הקשרים עם מדינות אחרות באזורנו, גם הם מתרחבים בהתמדה ובמהירות. אני מאמין שבקרוב הם יתרחבו עוד יותר, לא רק בהסתר אלא בהדרגה גם בגלוי".

בטוב ליבו של נתניהו ביין הנאום, הוא כינה את יריביו "שוכני הסלונים המפוארים והמגדלים הגבוהים", וכיוון לאהוד ברק. הייתה זו החלקה לא מוצלחת. יותר מצורם היה לשמוע הטפת מוסר מחובר גלית הפיסטוק מקיסריה, איש השמפניה והסיגרים. משל הוא משתייך לזיאנר המנהיגים **המשך בעמ' 17**

לנתח את תגובת המאזינים המתוסכלים. האופוזיציה שחיממה מנועים עוד לפני הנאום, והייתה בלחץ אטומי להכשיל את נאומו של ראש הממשלה, להפריע ולקרוא קריאות ביניים, נאלמה דום. ראשי ממשלה אחרים לא הצליחו להשלים משפט אחד, המליאה היתה כמרקחה, קריאות הביניים שיסעו כל מילה שלהם. אבל בראשית הנאום של נתניהו שרר שקט קשוב, כאילו מדובר בנואם שמקובל ואהוד על קהל השומעים כולם.

"מה אפשר לצעוק מול סיפורים על בתי כנסת?", שואל מאור. איזו קריאת ביניים נוקבת אפשר להשמיע, כשראש הממשלה מתייט על "הקירות הללו אינם זועקים, הם שרים!". אין שום טעם לצרוח על זה שאין פרטנר לאבו מאזן, ועל הפערים בחברה הישראלית. כך התפרק המתח בקרב האופוזיציה, ואולם מליאת הכנסת, הקשיב קשב עמוק ומרוכז לנאומו של נתניהו".

נראה שגם לבני ניסתה לאמץ כללים רטוריקנים. פתאום, באמצע הנאום, היא ציטטה את ז'בוטינסקי. איך זה מכל הנאומים בעולם, מכל הוגי הדעות, דווקא ז'בוטינסקי הגיע לבקר בנאום של ראשת השמאל? כל נואם מתחיל יודע שכדי להתקרב לקהל השומעים, עליו לעגון בנמל הבית שלהם. כך הוא נותן לקהל המאזינים תחושה של "אני משלכם, קשור למיליה שלכם, קורא את הטקסטים שאתם קוראים".

לבני שידעה שקהל השומעים שלה לא מורכב רק ממאה ועשרים חברי הכנסת, אלא הוא עמישראל כולו, דיברה גם לבוחרים הימניים. היא לא משלה את עצמה שמצביעי הליכוד ינדדו אליה, רק בגלל איזכורו של ז'בוטינסקי, אבל איך ספק שהציטוט נאמר בכוונת מכון.

הרעיון הוא לצרוב בלב המאזינים אהדה, לא לכאן ועכשיו, אלא באופן כללי. כשיגיעו הבחירות, התחושה תהיה שבצעם, לבני היא לא שמאל מר-בהק ומוקצה מחמת מיאוס, היא קצת משלנו. כבתו של איתן לבני, (מפקד בכיר באצ"ל וח"כ בליכוד), היא מאוהבת הכפר, ולא איבדה עדיין את ההדר הביתי-רי. היא זוכרת את הגירסא דינקותא ואותה לא תלמדו מהי ארץ ישראל. "בבחירות 1999, כשנתניהו הפסיד לברק, ארזנו את החבילות והתכוננו לצאת מהלשכה", מספר מאור. "ואז פנו אלי מהצוות של ברק, וביקשו ממני שאמשיך לעבוד בצוות כותבי הנאומים של ראש הממשלה, הפעם עבור ראש הממשלה אהוד ברק. סירבתי כמובן, אבל גם שאלתי מה הטעם לשכור את שירותי כותב נאומים מהצד הימני של המפה, לטובת אהוד ברק, שהוא שמאל מובהק.

"אנשי ברק הסבירו: 'אנחנו נכתוב את הנאומים שישא ברק, לא לשם כך אנחנו זקוקים לך. אתה תעשה משהו אחר, אתה תקבל סינופסיס של הנאום, ותפקידך יהיה לספק לנו משפטים וציטוטים הולמים מהמקורות. מהתנ"ך, מהמשנה, מהז"ל, ועוד ועוד. ברק ישבץ את הציטוטים הללו בנאומו".

והמטרה? המטרה היא לטעת בתת ההכרה שברק לא רחוק מרחק שנות אור מהחרדים, בוודאי שלא מהדתיים. מדובר ביעד אסטרטגי מובהק ובתכנון ארוך טווח. בעוד כמה שנים, כשיערכו בחירות, הציבור הדתי יגיע למסקנה ש"רוגע, ברק הוא לא כל כך גרוע". הנה, ארון הספרים שלו מכיל גם ספרים שלנו, עולם המושגים שלו משובץ בידע יהודי.

הקמפיין מסתתר בין השורות

המשך מעמ' 12

של יצחק שמיר שהתגורר בדירה צנועה בקומה שלישית.

עוד פעם: יודח נתניהו

לבני נשאה נאום שכולו קדרות אפורה, על גבול הזעם (הקרדיט לכותב הנאומים של לבני, איל ארד, כך על פי מאור). לכאורה, הנאום של לבני הורכב מכל החומרים הנדרשים, קורטוב של מגילת העצמאות, גיבוי לתקשורת ושומרי הסף, כמו הפרקליטות, ונהי על השחיתות של נתניהו והעננה שעל ראשו וראשי משפחתו.

אלא שאפע'ס, הנאום היה מוכר לעיפה ומשום, התחושה הייתה שכל אחד יכול להמשיך אותו בכח האינרציה. בפעם המי יודע כמה שמע עמישראל את הסיסמאות של השמאל על מות הדמוקרטיה, השסע והשנאה. האם הקמפיין של השמאל יהיה כצלמו וכדמותו של נאומה של לבני? אם כן, המחנ"צ בצרות גדולות.

בראון לא חוסכת מלבני את שבט לשונה. "ציפי לבני היא פוליטיקאית כושלת, וכעת היא חלשה פעמיים". לבני למעשה ממלאה תפקיד טכני בלבד, והיא לא זו שמובילה את מחנה השמאל. אבל הרבה יותר מזה, פעמיים הוצע ללבני להרכיב ממשלה, ופעמיים היא לא יכלה למשימה. מדובר בתופעה חד-פעמית גם במושגים אוניברסליים. לכן, בבואה לדבר מול פני האומה, היא יוצאת מגוחכת קמעא.

והנאום, אוי, הנאום. כמו שאמרה בר און, נאום חסר תבונה פוליטית, הן אסטרטגית והן טקטית. לטענת בר און, ראשי השמאל חוזרים שוב ושוב על אותה שגיאה, הם לא מזהים שנתניהו הוא פרסונה פוליטית בעלת עוצמה חזקה, כזו שאין לה מתחרים בנוף הפרסונות הפוליטיות בישראל. למעשה, מאז יצחק רבין, אין לשמאל מועמדים שתופסים גובה, שמהווים קונקורנציה לנתניהו. על פי הסקרים, הכוח של נתניהו ממריא לשלושים מנדטים ויותר, יותר מהמנדטים של הליכוד. והמחנה הציוני? עם כל החלפת הראשים ההיסטורית, הוא מתרסק למספר חד ספרתי.

בר און: "אם רוצים לפגוע בנתניהו, אין טעם להילחם בו אישית, הרעיון הוא להילחם בו בזירה הנושאת, לתקוף אותו ברמה העניינית, בנקודות שמרעידות את התשתית שעליה נתניהו עומד. וישנם שני נושאים שעליהם אפשר להתמקד, ואותם לבני חמיצה".

"נתניהו מדבר ללא הרף על הסוגיה האיראנית, אז הנה, יכלה לבני לבוא ולדרוש ממנו תשובות. איך זה שלמרות הכל, איראן מתבססת בסוריה, ואיך יכול להיות שהמדינה שהייתה רחוקה מאתנו אלפי קילומטרים, מציצה עלינו מעבר לגדר? זו חולשה עצומה של נתניהו".

בר און ממשיכה: "ויש עוד, לבני יכלה לרדת דרומה, ולדרוש תשובות על מה קורה סביב הגדר בעזה. בקרב רבים ממצביעי הליכוד, סוגיית עזה בוערת. היא יכלה לעמת אותם מול המציאות בה חודשים ארוכים ממר ארגון טרור חלש, את חייהם של תושבי הדרום, בבלונים ובעשן של צמיגים. איפה זה? איך זה שלבני לא דפקה על השולחן ולא דרשה מנתניהו תשובות על כך שבלונים מגיעים לקריית מלאכי ולשכונת פסגת זאב בירושלים?".

בר און ממשיכה לצלוף: "לבני ממשיכה את מורשת השמאל, עיניה מתעוררות משנאת נתניהו, זו מחלה של השמאל, הן השמאל הרך והן השמאל הקיצוני. ולמעשה, המחלה הזו פוגעת בהם הרבה יותר מאשר בנתניהו. ואני רוצה להזהיר אותם, כאשר יתקפו את נתניהו, כך הוא יגדל ויגדל. השמאל לא יצליח לחזור לשלטון, אם לא ירפה משנאת נתניהו".

חשוב שמצביעי השמאל ידעו, כשתוקפים את נתניהו, הימין מתהדק סביבו. כוחו של הליכוד עולה על חשבון המפלגות האחרות שסביבו. מצביעי הימין נוטשים את המפלגות האחרות בקואליציה, מהבית היהודי ועד ישראל ביתנו, ומהגרים לליכוד כדי להגן על נתניהו. זו הסיבה שנתניהו חי מההתקפות נגדו, ולמרבה האבסורד, מעודד אותן.

הבחירות הבאות לא ייערכו בשום אופן סביב סוגיות נושאות. נתניהו יברח מכל דיון כזה. הוא יפרק ממשלה אך ורק על סוגיה פרסונלית, על כתבי האישום שלו, על רדיפה אישית. ואם יוגש נגדו כתב אישום, כוחו יגדל, והליכוד ישאב מנדטים מהמפלגות שסביבו.

עוד בליסטראות בבקשה

פה הגענו ללוקיישן האהוב ביותר על נתניהו, משבצת הנרדף. לא סתם האיש מנגן על המתקפות נגדו, כך אמר בנאום בכנסת: "לפני כמה שבועות ניגש אלי אחד מבכירי העיתונאים בישראל. הוא אמר לי בנוכחות כמה מהאנשים שנמצאים פה: 'ראש הממשלה, אני רוצה להגיד לך תודה. אני ממש מעריך את הדרך שבה אתה מנהל את ענייני המדינה'. שאלתי שוב, 'למה אתה משמיץ כל הזמן?'". הוא שתק, כי גם הוא יודע, מה שכל עיתונאי השבט יודעים. אם רק יעז, רק יעז, לומר מילה טובה עלי ועל משפחתי, הוא יחטוף".

בקרב הקהל היה רחש בחש לבני זהות העיתונאי, היו שחשבו שאולי מדובר בשמעון ריקלין, עיתונאי ימני הידוע כמקורבו של ראש הממשלה, אך נתניהו דחה את האופציה. ואז הדליף מישהו שמדובר בעיתונאי הוותיק אריה גולן. או שכן או שלא, אבל נתניהו כבר הרוויח, כולם דיברו על המושמצות שלו, ועל מסע הדלגטימציה שעושה לו התקשורת בישראל.

כך שיחקה לבני לידיו של נתניהו: "ראש הממשלה עסוק בלפרק את החברה הישראלית במיומנות... ראש הממשלה קורא בוגדים לאזרחי המדינה שלו. אתה גורם לאנשים לשנוא את האחים שלהם".

אלא שקצת מגוחך שלבני מאשימה את נתניהו בזריעת שנאה, כשבנשימה אחת היא מתקיפה בשנאה את החרדים, שנואי נפשם של השמאל, שלא לדבר על יש עתיד. האם המחנ"צ או מפלגת העבודה, או איך שיקראו לו בגלגול הבחירות הבא, ילך חזק על המוטיב המסית של ההדתה? דבריה הפופליסטים של לבני, וחסרי החכמה, תקפו לא רק את הציבור החרדי, אלא את הציבור הדתי, אפילו הדתי לייט.

לבני דיברה מעל ראשי חברי הכנסת, אל השבט הלבן, זה שלא דבק בו רכב של מסורת, ודבקה גם דבקה בו שנאת יהדות ודתיים. "היהדות שלנו כשרה גם בלי לשלם לרבנות על תעודת הכשרות. כי המדינה היהודית שלנו היא לא מדינת הלכה, ואין בה הדתה בכתי הספר, והמונופול על היהדות לא אצל המפלגות החרדיות. לא ניתן להם להרחיק מעליה את הצעירים הישראלים או את יהודי התפוצות".

בדבריה קרצה לבני אל הרפורמים, הקונסרבטיבים וכל המרעין בישין האחרים. והכי מטופש, היא דיברה אל המשוכנעים, ולא ניסתה אפילו להעביר תמיכה מהמחנה האחר. אם נזקק את העקרונות מהנאום של לבני, ונסה להגיע לעקרונות שינחו את המחנ"צ/ השמאל בבחירות הבאות, נקבל המון אנטי והרבה נרגנות והשמצות.

האם הבחירות הבאות יהיו נגטיביות, כאלה שיתמקדו בפרסונות ובמגזרים, והן יתבססו על שנאת האחר? נתניהו רק ורויח, האחרים יאבדו נקודות, ולמעשה, עם ישראל יפסיד בגדול.